

maaske netop ogsaa paa Tide at optage en saadan Drøftelse. Men saa snart denne Drøftelse skal begynde, melder der sig ganske vist mange Spørgsmaal, som man maa tage Stilling til, og af hvis Besvarelse ens Stilling til Hovedspørgsmaalet maaske kommer til at afhænge, og jeg finder det ikke heldigt, at Lovforslaget slet ikke indlader sig paa disse Spørgsmaal.

Man kunde jo for det første afhænde Teatret til en eventuelt lysthavende uden at stille nogen som helst Betingelser. Vedkommende skulde altsaa have Ret til at udnytte sin Erhvervelse, ganske som han vilde. Han kunde drive Teatret under lignende Former som dem, Teatret nu arbejder under, eller han kunde spille Kassestykker, f. Eks. hele Sæsonen igennem spille „Den glade Enke“ eller et lignende Stykke, som nu kom til at gøre Lykke, eller han kunde indrette Biografteater i Bygningen eller anvende Bygningen til Restauration, til Stormagasin, eller hvad andet der kunde forekomme ham hensigtsmæssigt. Under saadanne Forhold vilde man utvivlsomt kunne faa Teatret afhændet og for en ret betydelig Sum.

Dette vilde nu imidlertid ikke betyde, at der blev et stort Beløb til Anvendelse til det Formaal, der angives i § 3, idet der vilde blive Tale om meget betydelige Pensionsudgifter til Personalet. Hvor meget det vil beløbe sig til, kan jeg ikke opgives helt nøjagtigt. Jeg har søgt at skaffe Oplysning derom, og efter den foreløbige Opførelse, der er foretaget af Direktøren for Pensionsfonden, vil selve Pensionsforpligtelsen til de pensionsberettigede Personer kunne bestrides af et Beløb paa 6 200 000 Kr., hvad Pensionens Grundbeløb angaar. Heri er altsaa ikke medregnet de lovmæssige Tillæg, idet Kapitalværdien deraf ikke kan opgives, fordi de er varierende. Hvor meget de vil beløbe sig til, kan jeg altsaa ikke sige, men det er ret betydelige Beløb, der vil blive Tale om her. Dernæst maa det bemærkes, at herind under kun falder 129 af de 198 Kunstnere og Embedsmænd, der vil blive Tale om. Der bliver altsaa godt en Trediedel tilbage, Folk, som endnu ikke har opnaaet Pensionsret. Disse Folk vil imidlertid kunne gøre Fordring paa at faa i alt Fald deres Bidrag til Pensionsfonden tilbagebetalt, og det vil komme til at dreje sig om betydelige Beløb. Foruden de 198 Kunstnere og Embedsmænd vil der blive Tale om en Del flere, nemlig 18 Skuespillere og Skuespillerinder, 19 Operasangere og Operasangerinder, 39 Embedsmænd og Funktionærer samt Maskinpersonalet og det øv-

rige Personale, der ikke er optaget i Pensionsfonden, men hvis Fremtid man vel vanskeligt uden videre kunde betragte som Staten helt uvedkommende, naar man gav sig til at nedlægge Teatret. Det vil derfor maaske nok være klogest at regne med en Afviklingsudgift paa henved en halv Sned Millioner i alt. Til Bestridelse af den juridiske og moralske Forpligtelse vil der saa ganske vist kunne anvendes, hvad Pensionsfonden nu raader over, nemlig et Beløb paa 4 300 000 Kr. Det vil ses, at det alligevel bliver meget betydelige Beløb, der skal udredes, og der er vist ingen Grund til at regne med, at der derefter skulde blive Summer til Fremme af videnskabelige Formaal. Men jeg indrømmer, at det vilde heller ikke være saa afskrækkende, idet man derved vilde opnaa at blive fri for det store Tilskud hvert Aar.

Dette er, naar man regner med den for Statens Økonomi gunstigste Afvikling. Vil man stille Fordringer til den, der overtager Teatret, bliver Stillingen for Staten naturligvis mindre gunstig for hver Fordring, man stiller, og vilde man gaa saa vidt, at man forlangte, at Teatret skulde drives som hidtil med Bibeholdelse af det veksellende Repertoire og med alle tre Kunstarter, samt stillede Fordring om Overtagelse af Statens Pensionsforpligtelse, vilde der rimeligvis ikke kunne blive Tale om nogen nævneværdig Formindskelse af det nuværende Tilskud.

Man kan mene, at en Privatmand eller et privat Konsortium kunde indføre en mere økonomisk Drift, uden at det kunstneriske kom til at lide derunder. Jeg hører til dem, der tror, at Statsdrift i det hele er dyr og uøkonomisk, men jeg tror alligevel ikke, at der i dette Tilfælde vilde være saa grumme meget at indvinde. Jeg har nemlig det Indtryk, at den nuværende Ledelse af Teatret har megen Sans for økonomisk Drift og Evne til at holde de Udgifter nede, som enaarvaagen Administration kan øve Indflydelse paa.

Jeg skal nøjes med at nævne nogle enkelte Tal, der synes mig at pege i den Retning. I Regnskabsaaret 1921—22 har Lønningsudgifterne — hvorover Administrationen jo kun i ringere Grad er Herre, naar den kunstneriske Standard skal opretholdes, og som jo desuden væsentlig er fastlagt ved Lov — holdt sig paa det samme Beløb som før den Tid, idet de siden 1919 har holdt sig paa 2 Millioner og 300 000—400 000 Kr. Men de andre Udgifter, altsaa de Udgifter, man særligt kan gribe ind overfor, naar man er interesseret i at bringe Økonomien